

'แฟนคลับเฮ! ผกก. ส่งเดินหน้าลุยอะดรีนาลิน 2 ต่อ
หลังภาคแรกโกยเรตติ้งถล่มทลาย'

'ลือสนั่น! คู่จิ้น ทิว-ลี
ย่องขึ้นคอนโดฯ ไปแซบหลังงานเลี้ยงปิดกล่อง 'อะดรีนาลิน' '

Prelude We are Council.

แม้โรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์จะเป็นโรงเรียนชั้นนำที่ขึ้นชื่อในเรื่องวิชาการ แต่ในรั้วโรงเรียนอันทรงเกียรติแห่งนี้ก็มีซุ๊ป'ตารว้ยทินศึกษา อยู่จำนวนไม่น้อย อาทิเช่น นัทธี 'ไอ้ดอลชายที่โด่งดังจากงานโฆษณาและงานแสดงมากมาย เฟรนด์ฟรายที่รับบทเป็นน้องสาวคนเล็กสุดอาโนะนะ ในละครฮิตคอมแนวครอบครัว 'บ้านนี้ปริ่มรัก' และที่ยอดที่สุดในเวลานี้ ...คงหนีไม่พ้นลิลลี่ รินนภาที่โด่งดังจากซีรีส์วัยรุ่น 'อะดรีนาลิน' จนเกิดกระแสจับคู่กับ 'ทิวไม้' พระเอกที่เธอร่วมงานด้วยจนกลายเป็นคู่จิ้น 'ทิว-ลี' ที่แฟนคลับพากันฟินจิกหมอนจนขาดกระจุย

10

ด้วยตารางงานที่ค่อนข้างแน่นทำให้บรรดาซุ๊ป'ตารว้ยทินเหล่านี้ได้รับอภิสิทธิ์เทียบเท่านักกีฬาโรงเรียนที่สามารถทำเรื่องขอผ่อนผันการเข้าเรียนไม่ครบตามเกณฑ์ที่ฝ่ายวิชาการกำหนดเอาไว้ คณะนอสบสี่สิบเปอร์เซ็นต์ของพวกเขา มีค่าเทียบเท่าคณะนอสบห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของนักเรียนคนอื่นๆ ที่ไม่ได้ทำชื่อเสียงให้กับโรงเรียน

อย่างไรก็ตาม...ทั้งนัทธีและเฟรนด์ฟรายต่างก็สอบกกลางภาคได้

คะแนนเฉลี่ยเกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยกันทั้งคู่ จะมีก็แต่ลิลลี่ รินนภาที่ได้คะแนนเฉลี่ยเพียงสิบสามจุดสองสามเปอร์เซ็นต์เท่านั้น! ด้วยเหตุนี้สถานักเรียนและฝ่ายปกครองจึงต้องร่วมกันประชุมด่วนเพื่อหาทางออกเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น

สถานักเรียนเสนอฝ่ายปกครองในที่ประชุมว่าสมควรให้มีการเชิญตัวลิลลี่ รินนภากลับมาเข้าเรียนตามปกติเป็นเวลาสองเดือน เพื่อให้สถานักเรียนและฝ่ายปกครองร่วมกันพิจารณาว่าจะให้นักเรียนชั้น ม.6 อย่างลิลลี่ รินนภาผ่านเทอม 1 หรือไม่ โดยตัดสินจากคะแนนประเมินของสถานักเรียนห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ของฝ่ายปกครองอีกห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ซึ่งฝ่ายปกครองก็เห็นสมควรตามที่สถานักเรียนได้เสนอมา และอนุมัติคำสั่งดังกล่าวทันที

หนึ่งอาทิตย์ต่อมา

Viking's Part

คนส่วนใหญ่ในโรงเรียนรู้จักผมในฐานะประธานนักเรียนที่โพรไฟล์ดี มีวินัย ใฝ่คุณธรรม นำสันติภาพมาสู่รั้วโรงเรียนอะไรเทือกนั้น อีกทั้งก่อนหน้านี้พวกเพื่อนๆ และแฟนคลับก็พร้อมใจกันตั้งฉายาให้กับผมว่า 'หล่ออเนกประสงค์' ตอนแรกๆ ผมก็ภูมิใจอยู่หรอกนะ แต่พอนานๆ เข้าผมกลับรู้สึกว่ามันสมควรจะเปลี่ยนเป็น 'ถังขยะอเนกประสงค์' มากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้พวกเพื่อนๆ ห้อง 6/1 ที่เรียกใช้ผมทุกอย่าง เวลามีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกับชีวิตถ้าคิดวิธีแก้ไม่ได้ คนแรกที่พวกมันหรือพวกเธอจะนึกถึงและโทรมาขอความช่วยเหลือก็คือผม เล่ามาถึงตรงนี้ คุณคงสาปแช่งผมในใจใช่ไหมล่ะครับว่าผมมันก็แค่ไอ้ตัวเสแสร้ง! ไอ้หน้าไหว้หลังหลอก! ต่อหน้าทำเป็นช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ แต่ในใจกลับคิดอีกแบบ...ใช่ครับ ผมเป็นคนแบบนั้นแหละ เชิญปารองเท้าเป็นอนชี่หมาใส่ผมได้ตามสบายเลย แต่...ถ้าคุณมีโอกาสได้มายืนอยู่ในจุดที่ผมยืนอยู่ตอนนี้ รับรองได้ว่า คุณจะเห็นใจมากกว่าที่จะประณามผมแน่นอนอนครับการเกิดเป็นนายไววิทย์ วิริยะวันทานี่มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

ปุยฝ้าย

ผมจะยกตัวอย่างนะครับ เมื่อเดือนก่อนเพื่อนร่วมห้องผมคนหนึ่ง กัดเงินจากตู้เอทีเอ็มที่เซเว่นหน้าโรงเรียนแต่เงินไม่ออกมา แกรมยังถูก ตัดเงินในบัญชีไปแล้ว ถ้าเป็นคุณคงโทรหาคอลล์เซ็นเตอร์ธนาคารเพื่อให้ เขาช่วยแก้ไขปัญหาก็คุณใช่ไหมล่ะครับ แต่...ไอ้เพื่อนผมคนนี้นั้นเลือกที่จะ โทรมาโวยวายและขอความช่วยเหลือจากผมแทน!

ขอโทษนะครับ ผมบ่นยาวไปหน่อย พอดีเก็บกด เรากลับมาเข้าเรื่อง กันต่อดีกว่า...

ผมวิ่งตรงมายังห้องประชุมทั้งที่ยังอยู่ในชุดกีฬาพร้อมกับเหงื่อที่ ชุ่มโชกไปทั้งตัว เพราะโดนโทรเรียกให้ไปประชุมด่วนร่วมกับฝ่ายปกครอง ระหว่างที่ผมกำลังอยู่ในคาบเรียนวิชาพลະ

ระหว่างทางผมเจอกับไอ้แกงค์ (เลขาฯ สภานักเรียน) และไอ้แคมป์ (รองประธานนักเรียน) พวกมันสองคนบอกว่าโดนโทรตามให้มาประชุม ด่วนเหมือนกันทั้งๆ ที่วันนี้มีคิววิชาเสริม แต่ก็ยังต้องขออาจารย์ปลีกตัว ออกมาเป็นกรณีพิเศษ โดยมีอาจารย์วันเผด็จเป็นคนรับรองให้ทางโทรศัพท์

นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นวะ (ครับ) ถึงขนาดต้องให้โดดสอบมาประชุม กันแบบนี้

ห้องประชุมสภานักเรียน

นอกจากพวกผมสามคนแล้ว กรรมการนักเรียนคนอื่นๆ ที่ถูกตาม ตัวมาก็ล้วนแต่เป็นกรรมการนักเรียนฝ่ายวิชาการและฝ่ายควบคุมความ ประพฤติ มาอีหรือบ่นนี้ดูท่าคงจะเป็นการขอความเห็นในการที่จะไล่ใคร สักคนออกด้วยเหตุผลเรื่องความประพฤติหรือไม่กี่เรื่องเกรดอย่างไม่ต้อง สงสัย...

"ต้องขอโทษทุกคนด้วยที่เรียกตัวมากะทันหันแบบนี้ พอดีฝ่ายวิชาการ ส่งเรื่องด่วนมาขอความเห็นจากฝ่ายปกครองและสภานักเรียนเป็นกรณี พิเศษ..." อาจารย์วันเผด็จเกริ่นนำด้วยน้ำเสียงเป็นทางการจนผิดสังเกต "..."

"อย่างที่ทุกคนทราบว่าผลการสอบกลางภาคของลิลลี่ รินนภาต่ำกว่า

12

เกณฑ์ที่ตกลงกันไว้เกินกว่าที่ฝ่ายวิชาการจะให้ผ่านได้จนต้องมีการออกจดหมายเชิญตัวให้กลับมาเข้าเรียนตามปกติ แต่จนกระทั่งวันนี้ก็ยังไม่มีการติดต่อกลับมาจากเจ้าตัวเขาเลย ครูจึงอยากจะขอความเห็นจากพวกเราทุกคนเพื่อจะหาข้อสรุปเกี่ยวกับเรื่องนี้"

ผม แองค์ และแคมป์หันไปมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจอาจารย์วันเผด็จ...นี่นะเหอ (วะ) เรื่องด่วน

ปัญหานี้มันยากตรงไหนครับ...เรียนกาก! ส่งจดหมายไปเชิญให้มาเรียนแก้ตัวแล้วไม่มา! คุณสมบัติครบถ้วนขนาดนี้ ก็ไล่ออกเลยสิครับทำไมจะต้องเรียกประชุมให้รุ่นว้ายกันไปหมดทั้งบางแบบนี้ด้วย --!

อย่างที่คุณน่าจะคิดว่าผมยินดีให้บริการทุกคนเสมอ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดหรือฝ่าฝืนกฎและข้อบังคับของโรงเรียน บอกเลยว่างดให้บริการถาวรนะครับ

"..."

"เท่าที่ทราบ มีหลายคนที่ต้องปลีกตัวออกมาจากการสอบเก็บคะแนน เพราะฉะนั้นเราคงใช้เวลาไม่เกินสิบนาทีในการประชุม พวกเขาจะได้รีบกลับไปเข้าชั้นเรียนกันต่อ"

"ขอโทษนะครับอาจารย์"

"มีอะไรจะเสนอก็มามาเลยไว"

"ในเมื่อติดต่อไม่ได้ แถมผลการเรียนก็ร่วงจนหลุดเงื่อนไขของโรงเรียนขนาดนี้ ทำไมไม่เชิญออกไปเลยล่ะครับ" พุดได้ไม่ทันขาดคำเสียงก่นด่าจากพวกกรรมการนักเรียนชายคนอื่นๆ ที่คาดว่าจะเป็นดิ่งลิลลี่ รินนาก็ตั้งระงมไปทั่วทั้งห้อง

"ไอ้ห่านเปิดไว! ไอ้ซั่ว! ไอ้เลว! เรื่องแค่นี้ถึงขั้นต้องเชิญออกเลยเหอวะ"

"แอกจะบ้าเหอวะ! มาเถรตรงอะไรกับเรื่องอ่อนไหวแบบนี้"

"เออ ไม่มีโรงเรียนไหนเขาบ้าไล่ดาราตั้งขนาดลิลลี่ออกเพราะเหตุผลแค่นี้หรอกเว้ย ไอ้สลัดผัก @#%^@#^..."

"เอาล่ะๆ ไม่ต้องเถียงกัน เรื่องนี้มันไม่มีใครผิดทั้งนั้นแหละ เอา

13

ปุยฝ้าย

เป็นว่าใครที่เห็นด้วยว่าฝ้ายปกครองควรจะทำเรื่องเชิญลิลลี่ออกขอให้ยกมือขึ้น ส่วนคนที่ไม่ยกจะถือว่าเห็นด้วยกับการที่เราจะหาทางติดต่อลิลลี่เพื่อตามตัวให้กลับมาเข้าเรียนให้ได้"

พริบ!

เป็นไปตามคาด คนที่ยกมือมีแค่ผม ไอ้แคมป์ และไอ้แกงค์ อ้อไม่ลิลลี่ ยังมีเพื่อนกรรมการนักเรียนอีกคนที่ร่วมอุดมการณ์เดียวกันกับพวกผมด้วย รวมแล้วเป็นสี่

เชื่อเถอะครับว่าถ้าลิลลี่ไม่สวย ไม่ขาว ไม่อ้วน ไอ้พวกที่เหลือกก็คงจะยกมือตามพวกผมสี่คนนี่แหละ

"เอาละ สรุปคือพวกเราจะให้โอกาสลิลลี่ได้แก้ตัว...และครูขอมอบหมายหน้าที่ในการไปตามตัวลิลลี่กลับมาเรียนให้กับไว เลิกประชุมแต่เพียงเท่านี้ ขอขอบคุณทุกคนมากที่สละเวลามาประชุม" อาจารย์วันเผด็จสรุปเสียงเรียบก่อนจะลุกออกจากห้องไปทันทีโดยไม่รอถามความเห็นจากผมเลยสักคำ ท่ามกลางเสียงโห่เบาๆ ด้วยความผิดหวังของไอ้พวกที่อยากจะเสนอหน้าไปตามตัวลิลลี่กลับมาเรียน

ขอโทษนะครับ ผมขอสบทคำหยาบในใจแป๊บ! นี่มัน \$@%#@# อะไรกันวะ!

"อาจารย์ครับ คือว่า..." ตอนนั้นเองที่ผมเหลือบไปเห็นแกงค์กับแคมป์เดินอ้อมตึกหนีไปหน้าตาเฉย ไอ้เพื่อนเวร! เห็นนั่งนิ่งๆ แต่พอเวลา มีเรื่องนี้ซึ่งหนีกันหน้าด้านๆ เลยนะไวย!

"ครูมีธุระต้องออกไปข้างนอกกับ ผอ. ไว้ตอนเย็นเราค่อยมาคุยรายละเอียดเรื่องนี้กันอีกทีนะไว ขอบใจเธอมาก" ว่าจบแก๊งค์เดินตัวปลิวกลับห้องปกครองไปหน้าตาเฉย

ความรู้สึกละมดตอนนี้ สามคำสั้นๆ เลยนะครับ...โคตร! น่าน! เปิด!

14

บทนำ

คอนโดฯ XXX

ฉันก้าวออกจากลิฟต์ เดินผ่านลิบบบีชั้นล่าง กำลังจะเปิดประตูออกไปขึ้นรถไฟเพื่อไปสปลาสั้นเท้าที่พารากอน ไซ้แล้ว ทุกคนฟังไม่ผิดหรอก ฉัน-กำลัง-จะไป-สปลาสั้นเท้า -*-

เมื่อวานหลังกลับจากงานเลี้ยงปิดกล่องซีรีส์อะดรีนาลิน ฉันก็ดันเปิดไปเจอกระทู้ 'ลิลลี่ รินนา สวยแต่หน้า ช่วงล่างแตกกระแหง' ในเว็บไซต์หมิ่นทิป เจ้าของกระทู้แคปรูปตอนที่ฉันนั่งพับเพียบซ้อมบทยู่กับเพื่อนๆ นักแสดงในกองถ่ายและพบว่าที่สั้นเท้าของฉันมีรอยแตกเล็กน้อยมาโพสต์จนมีคนเข้ามาคอมเมนต์ว่าเดี๋ยวงู่นี้จะส่งครีมทาสั้นเท้าพอลก้ามาให้ฉันบ้างก็แนะนำสูตรสมุนไพรพอกสั้นเท้าให้ฉัน และอีกสารพัดคอมเมนต์เหน็บแนมจิกกัดที่ทำให้ฉันโมโหจนหนังสือสั้นเท้าแทบปริ! #ผิด

'นี่มันสั้นเท้าหรือดินทุ่งกุลาร้องไห้ครับเนี่ย'

'อ้าวว นี่มันลิลลี่ ฌ ทุ่งกุลานี้ครัชแหม'

'ขอวิ่งไปซื้อเมล็ดพันธุ์ข้าวแป็บนะครัช จะไปเอามาหว่านบนสั้นเท้าน้องเขา #ข้าๆ นะครัช #รักนะจึงอยากแซะ'

มีคนแห่เข้ามาคอมเมนต์และกระหน่ำโหวตกันอย่างเมามัน จนตอนนี้ได้ขึ้นเป็นกระทู้ฮิตของเว็บหมิ่นทิปไปแล้ว -* ทำเอาฉันต้องรีบบอกพี่คิตตี้ (ผู้จัดการส่วนตัวของฉัน) ให้ช่วยเลื่อนตารางให้สัมภาษณ์นักข่าวออกไปเป็นวันหลังเพื่อที่ฉันจะได้ไปจัดการกับสั้นเท้าแตกกระแหงให้เรียบร้อยซะก่อน -*

"ลวส์ดีครับคุณลิลลี่...^^" คุณพีนิติฯ ซึ่งทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยต่างๆ ภายในคอนโดฯ ส่งเสียงทักฉันพร้อมกับทำท่าเหมือนมีเรื่องจะพูดด้วย

"ลวส์ดีคะ มีอะไรหรือเปล่านั้น"

"มีพัสดุถึงคุณลิลลี่ครับ แกมบี้มกำกับมาบอกด้วยว่า 'ด่วนมาก'"
คุณพีนิติฯ บอกพร้อมกับยกกล่องพัสดุขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่มาวางบน

เคาน์เตอร์ บนกล่องมีซองจดหมายที่ผูกติดมาด้วย "สงสัยว่าจะเป็นของขวัญสำคัญมากนะครับ ถึงได้อยากให้อะไรถึงผู้รับเร็วๆ ^^"

"สงสัยจะเป็นอย่างนั้นแหละค่ะ" ฉันตอบยิ้มๆ ทั้งที่ในใจรู้ดีว่าของในกล่องคงไม่ได้สลักสำคัญอะไรมากมาย พวกแฟนคลับชอบเรียกร้องความสนใจด้วยการบีบคำว่า 'ด่วนมาก' บนกล่องเพื่อหลอกให้ฉันรีบเปิดกล่องของพวกเขาก่อนเป็นเรื่องปกติ แต่คุณพีนิติฯ คนนี้เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นานเลยอาจจะยังไม่ชิน...

ที่แรกฉันตั้งใจจะบอกคุณพีนิติฯ ว่าฉันติดธุระสำคัญ (สปาสันเท้า -*)- เลยจะฝากของไว้ก่อน ทว่าข้อความในจดหมายเปิดผนึกที่ผูกติดมากับกล่องพัสดุนี้ทำให้ฉันต้องรีบคว้ามันมาถือเอาไว้ทันที...

*'ส่งครีมพอลก้ามาให้ ๑ โหลนะครับน้องลิลี่
ด้วยรัก (ในความน่ารัก) และห่วงใย (ในสันเท้าของน้อง)
จาก ผมอยู่ข้างๆ คุณ (ถอดสล็อกอินมาเมนต์)'*

ไม่ได้! จะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าฉันได้รับของขวัญที่น่าอัศจรรย์แบบนี้ ฉันจะต้องรีบเอามันขึ้นไปเก็บที่ห้องโดยด่วนนนนน!

"เดี๋ยวครับคุณลิลี่ ^^"

"คะ?"

"ยังมีจดหมายนี้อีกด้วยครับ (^)/" คุณพีนิติฯ ยื่นซองจดหมายสีน้ำตาลที่ปิดผนึกแน่นหนา แต่บนซองกลับไม่มีข้อความใดๆ ที่บอกให้รู้ตัวคนฝากเลยแม้แต่ตัวอักษรเดียว ซ่างเถอะ คงจะเป็นจดหมายจากแฟนคลับที่ไม่ประสงค์จะออกนามอีกนั่นแหละ ^^

16

เย็นวันนั้น

หลังจากสปาสันเท้าแล้ว ฉันก็รีบกลับคอนโดฯ มานอนเอาแรงทันที เพราะวันพรุ่งนี้ฉันมีคิวต้องไปโปรโมตซีรีส์อะดรีนาลิน ถ้านอนน้อยเดี๋ยวหน้าจะโทรม -*-

วันนี้ที่ร้านสปาพยายามจะยึดเยียดขายครีมบำรุงส้นเท้าให้ แต่ฉันก็ปฏิเสธไปเพราะเมื่อเช้าฉันเพิ่งได้ครีมพอลก้าจากแฟนคลับมาสดๆ ร้อนๆ โหลหนึ่ง =) =; ว่าแล้วก็ไปเอามาลองใช้ดูชะหน่อยเพื่อสุขภาพที่ดีของหนังส้นเท้า ครีฯ

ฉันเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อจะเอากล่องพัสดุที่อัดแน่นไปด้วยครีมพอลก้าออกมา...

แควกๆ (เสียงดังสก็อตเทปออกจากกล่อง)

ทันทีที่ฉันเปิดกล่องพัสดุออกก็พบว่าไม่ใช่ครีมพอลก้าอย่างที่บอกไว้ในจดหมาย แต่เป็นดีลได้สารพัดขนาดที่อัดแน่นอยู่ข้างในนั้นพร้อมจดหมายแผ่นน้อยที่วางอยู่ด้านบน

'เอาไว้ใช้เวลาคิดถึงผมนะครับลิลลี่'

จาก ผมอยู่ข้างๆ คุณ'

o_o!

"กรี้ดดดดด!!!"

ฉันส่งเสียงกรีดลั่นห้องด้วยความช็อกปนขยะแขยง 'ไม่ะ! ฉันวางตัวดีมาตลอด ไม่ได้เน้นขายความเซ็กซี่ แต่ทำไมถึงได้มีแฟนคลับโรคจิตส่งของบ้าง แบบนี้มาให้ ฮือๆๆๆ

...

หลังจากตั้งสติได้แล้ว ฉันก็ตัดสินใจลงลิฟต์ไปขอเช็กกล้องวงจรปิดย้อนหลังเพื่อจะดูว่าไอ้โรคจิตที่เอาของบ้าง นี่มาฝากไว้ให้ฉันเป็นใครมาจากไหน ฉันจะได้แจ้งความจับมันซะเลย เนื่องจากพัสดุดังกล่าวไม่ได้ส่งผ่านไปรษณีย์ เป็นการนำมาฝากไว้ที่คอนโดฯ เองโดยตรง แต่พอไปถึงห้อง CCTV กลับได้รับคำตอบจาก รปภ. ที่ประจำอยู่ห้องนี้ว่า...

'ช่วงนั้นหม้อแปลงหน้าคอนโดฯ ระเบิด ไฟดับ กล้องวงจรปิดเลยไม่ทำงาน' อย่างไรก็ตามคุณพีนิติฯ บอกว่าจำหน้าไอ้โรคจิตนั้นได้และยินดีจะไปให้การที่โรงพักเพื่อสเก็ตซ์หน้าคนร้ายเก็บเอาไว้เป็นหลักฐาน

ปุ๋ยฝ้าย

ฉันขอถ่ายสำเนารูปสเก็ตช์จากตำรวจกลับมาด้วย...หมอนี่ถึงจะโรครจิต แต่แอบหล่อไม่เบา ดูเฝื่อนๆ คล้ายกับนายแบบโนเนมคนหนึ่งที่ฉันเคยถ่ายแบบด้วย เอาจริงๆ ฉันว่าเขาหล่อกว่าดารารักนะเนี่ย เสียดายไม่น่ามาป่วยก่อนวัยอันควรแบบนี้เลย

ว่าแต่...ฉันเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อนหรือเปล่านะ หน้าตาคุ้นๆ ยังไงก็ไม่รู้ แต่ก็แหงละ ในเมื่อเขาเป็นแฟนคลับโรครจิตของฉัน มันก็อาจเป็นไปได้ว่าเขาเคยเนียนมาร่วมงานแฟนมีต หรือไม่ก็ตามมาดูฉันที่กองถ่ายซีรีส์พร้อมๆ กับแฟนคลับคนอื่นๆ

ก่อนจะเข้าอนฉันก็เหลือบไปเห็นซองจดหมายสีน้ำตาลปิดผนึกแน่นหนาที่ไม่ได้ลงชื่อคนส่ง ด้วยความหวาดผวาค้นตัดสินใจรีบมันด้วยปลายนิ้วแล้วเอาไปหย่อนลงถังขยะทันที!

1

นายไวอะกร้า!

เช้าวันต่อมา...

หลังจากเสร็จงานโปรโมตซีรีส์อะดรีนาลิน ฉันก็เดินเข้าไปพักเหนื่อยกับเพื่อนๆ ที่ห้องรับรอง มีแค่ฉันกับเพื่อนนักแสดงสมทบอีกสองคน เนื่องจากนักแสดงหลักคนอื่นๆ ติดงานกันพอดี ส่วนพีคิตตี้ (ชื่อตามบัตรประชาชนของนางคือนายสมคิด จิตผ่องแผ้วนพคุณ) ผู้จัดการส่วนตัวของฉันขอตัวกลับก่อนเพราะต้องรีบไปงานแต่งญาติที่ต่างจังหวัด วันนี้ฉันเลยต้องขับรถกลับบ้านคนเดียว

18

"ตกลงพีบ้อมเขาจะไม่ยอมให้แกกับพีทิวไม้เปิดตัวจริงๆ เหรอสิ"

พีบ้อมคือผู้กำกับซีรีส์อะดรีนาลินที่ระเบียบจัดและเคร่งครัดเรื่องเวลาเหนือสิ่งอื่นใด การร่วมงานกับพีบ้อมทำให้คนที่เลตประจำอย่างฉันกลายเป็นคนที่ตรงต่อเวลาสุดๆ อย่างไม่น่าเชื่อ

"อืม เขาบอกว่าเป็นคู่จิ้นมันดีกว่าเป็นคู่รัก"

"ดีแล้วแหละแก เผื่อจบเรื่องนี้ไป แกจะได้ไปเป็นคู่จิ้นกับคนอื่นเขา

ต่อได้ ถ้าแกเปิดตัวว่าคบกับพีทิวไม้ก็เหมือนเป็นการปิดโอกาสตัวเอง"

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แต่คนเป็นแฟนกันใครจะอยากปิดเป็นความลับล่ะจริงมั๊ย ถ้าเลือกได้ฉันก็อยากจะบอกให้ทุกคนรู้ว่าฉันกับพีทิวไม้คบกันอยู่ แต่ในเมื่อผู้กำกับสั่งมาแบบนี้ ฉันกับพีทิวไม้ก็คงทำอะไรไม่ได้ นอกจากแอบคบกันเงียบๆ ต่อไป...

ก็อกๆ

"ไฮ้จ้า~ น้องลิลลี่ แหม เห็นสวยเจี๊ยบๆ แต่ก็ก็เพียบไม่แบ่งปันกันเลยนะจ๊ะ" พี่ก้านกัด้วย หนึ่งในทีมช่างแต่งหน้าเดินนวนายขนาดเข้ามาในห้องรับรองด้วยสายตาเป็นประกาย ก่อนจะส่งซองจดหมายสีน้ำตาลปิดผนึกแน่นหนาให้ฉัน "นี่จ๊ะ จดหมายจากชายหนุ่มรูปงามนามไม่รู้เพราะไม่ได้ถาม ๗๐๗"

"ผู้ชาย? หน้าตาเป็นยังไงเหรอะคะพี่" ฉันรับจดหมายมาถือเอาไว้อย่างงงๆ จะว่าไป...จดหมายนี้หน้าตาเหมือนกับจดหมายที่ฉันเพิ่งทิ้งลงถังขยะไปเมื่อคืนเต๊ะเลย ทั้งขนาดของ ความหนา และวิธีการปิดผนึกนอกจากจะแปะสติกอิตเทปแล้วยังมีการเย็บแม็กซ้ำอีกสามจุดด้วยนี่

"แน่ะ! ยังจะมาทำไขสี่อีก เขาบอกว่า เป็นเพื่อน้องลิลลี่คะตัวสูงๆ กล้ามแน่นปึ้ก! แถมหน้าตาหล่อเหลาโอป้าซารังแสมมากๆ เลยค้า~ *๐*"

เอาจริงๆ ฉันเป็นคนที่ไม่ม่เพื่อนสนิทเลยนะ ยิ่งถ้าเป็นเพื่อนที่สนิทถึงขั้นมาหาแล้วฝากของให้กันแบบนี้ยิ่งไม่มีใหญ่เลย เอ...หรือว่าจะเป็นแคมป์ หมอนั่นเป็นเพื่อนสมัยอนุบาลจนถึงประถม และดันบังเอิญมาเรียนม.ปลาย ที่เดียวกันอีก ฉันกับเขามีโอกาสได้เจอกันบ่อยๆ เวลาว่างงานเลี้ยงของพวกนักการเมืองหรือคนใหญ่คนโต เนื่องจากพ่อของเขากับพ่อของฉันรู้จักกันและเรียน วปอ.* รุ่นเดียวกันด้วย อย่างไรก็ตามนับตั้งแต่ฉันเข้ามาอยู่ในวงการบันเทิงเต็มตัวและถูกพ่อประกาศตัดขาดความเป็นพอลูกกัน ฉันกับแคมป์ก็แทบจะไม่ได้เจอกันอีกเลย

* ย่อมาจาก วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร นักการเมือง ทหาร ตำรวจ และนักธุรกิจนิยมไปเรียนกันเพื่อยกระดับตัวเองและหาพรรคพวก

ปุยฝ้าย

"อะไรกัน นี่แกแอบมีกิ๊กหรือลี" เพื่อนนักแสดงอีกคนหันมามองฉันแบบล้อๆ ทันทีฉันต้องรีบแก้ข่าวก่อนที่จะเกิดการเข้าใจผิดกันไปมากกว่านี้

"บ้าหรือ! ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นซะหน่อย...แล้วนี่เขายังอยู่มัยคะพี่" ฉันหันไปถามพี่ก้านกล้วย

"เพิ่งกลับไปเมื่อกี้เองค่า ^^"

ไม่ ไม่น่าใช่แคมป์ เพราะถ้าใช่ เขาก็น่าจะบอกพี่ก้านกล้วยเลยว่า 'แคมป์ฝากมาให้'

ระ...หรือว่า... O_O!

"พี่ก้านกล้วยคะ หน้าตาเขา...เป็นแบบนี้ใช่มัยคะพี่" ฉันหยิบรูปสเก็ทซ์ที่พกติดไว้ในกระเป๋าถือออกมาให้พี่ก้านกล้วยดู

"ว้ายยย คนนี้แหละค่า ไซ้เลยยย"

"พี่คะ เขาเป็นโรคจิตคะ"

"คะ? โรคจิตหรือคะ! เป็นไปไม่ได้~ อิมพอสสิเบิลลล~ แชนด์ซั่ม กล้ามแน่นขนาดนี้เป็นไปไม่ได้หรือค่าคุณน้องขรา~"

"เป็นไปแล้วคะพี่ วันก่อนหนูเพิ่งหลบพวกนักข่าวไปแจ้งความเอาไว้กับตำรวจ แต่ทางตำรวจบอกว่าเรายังไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะเอาผิดอีกฝ่ายได้ เนื่องจากกล้องวงจรปิดของคอนโดฯ ซึ่งถือเป็นหลักฐานสำคัญก็ดันใช้งานไม่ได้พอดีในช่วงที่หมอนั้นไปปรากฏตัวที่นั่น แต่คราวนี้เรามีหลักฐานเพิ่มเติมแล้วคะพี่ มันกล้าโผล่มาคุกคามหนูถึงที่นี้อย่างไม่เกรงกลัวกฎหมาย เชื่อได้ว่าข้างในของนี่จะต้องเป็นรูปแอบถ่ายได้กระปรงหนูแน่ๆ เลยคะ"

ฮะ ลืมไปเลยว่าของจดหมายที่ได้มาเมื่อวานก็ใช้เป็นหลักฐานได้นี่นา แต่ฉันดันผลอทิ้งไปซะละ แงๆๆ

"ตายแล้ว ถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาลกันแล้วหรือคะ O_O! ถ้าอย่างนั้นเราอย่าปล่อยให้มันลอยนวลไปได้เป็นอันขาดเลยนะค่า ถึงแม้ว่าหน้าตามันจะเหมือนไอป่าน่ากระชากเข้าพงหญ้าข้างทางสักแค่ไหนก็ตาม ไปคะคุณน้อง ลุยยย!!!"

20

ไม่รอช้า ฉันกับพี่ก้านกล้วยและเพื่อน ๆ นักแสดงอีกสองคนก็รีบวิ่งออกจากห้องเพื่อไปตามหาตัวหมอนั้นทันที

"นั่นไงคะคุณน้อง มันกำลังรอลิปต์อยู่พอดีเลยคะ" พี่ก้านกล้วยชี้ไปยังแผ่นหลังกว้างของไอโรคจิตและทำท่าจะพุ่งเข้าไปจับตัวมันเอาไว้

"เดี๋ยวกะพี่ก้านกล้วย หนูว่าเราเรียก ปรภ. ดีกว่าคะ เกิดมันหาเรื่อง ลวนลามพี่ขึ้นมาแล้วจะแย่คะ"

"เอ่อ...จริงด้วยนะคะคุณน้อง ปรภ. คะ ปรภ.!" ว่าแล้วพี่ก้านกล้วยก็หันไป (โง่คออ) ตะเบ็งเสียงเรียก ปรภ. อย่างสุดพลัง

"ว่าไงครับคุณก้านกล้วย (--)"

"รีบไปจับตัวไอบ้าหน้าหล่อนั้นเอาไว้ให้ด่วนให้วงเลยคะ มันเป็นแฟนคลับโรคจิตที่คอยตามป่วนน้องลิลลี่อยู่ Hurry up!!!"

"ได้เลยครับพ่म्म!" แล้วพี่ ปรภ. สองคนก็วิ่งตึกๆ เข้าไปล็อกตัวหมอนั้นเอาไว้ทันที ส่วนเพื่อนนักแสดงทั้งสองคนของฉันก็มัวแต่รุ่นอยู่กับการโทรแจ้งตำรวจ

"นี่มันอะไรกันครับเนี่ย อยู่ๆ มาจับผมทำไม" หมอนั้นส่งเสียงโวยวายทันที ก่อนจะหันมาสบตากับฉันที่เดินมาหยุดยืนดูเขาซึ่งตอนนี้ถูกควบคุมตัวเอาไว้ได้แล้วโดยละม่อมด้วยความสะใจ

"จับทำไมนะเหรออ ก็เพราะนายมันโรคจิตยังงั้ละ" ฉันรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปเผชิญหน้ากับเขาที่ตอนนี้ถูก ปรภ. ล็อกแขนทั้งสองข้างเอาไว้แน่น

"โรคจิต? ฉันทื่นนะ" เขามองฉันอย่างงงๆ

"ไม่ต้องมาทำเป็นโง่เสียเลยนะ นายคือคนเดียวกับคนที่เอาของบ้าๆ นั้นมาส่งให้ฉันที่คอนโดฯ อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ นายคงคิดว่าฉันจะอายุจนไม่กล้าแจ้งความก็เลยก่อเหตุซ้ำอีกรอบอย่างนั้นสินะ นายมีความสุขมากไหม้ยกับการแอบถ่ายได้กระป๋องฉันแล้วอัครูปส่งมายัยนะ"

ฉันพยายามข่มอารมณ์เอาไว้เพราะต้องการรักษาภาพลักษณ์นางเอกสายเบ๊ว ทั้งที่จริงๆ แล้วอยากเตะฝ่าหมากเขาใจจะขาด!

"รูปแอบถ่ายบ้าบออะไร นั้นมันจดหมายจากฝ่ายปกครองต่างหาก

เธอได้เปิดอ่านหรือยังถึงมากล่าวหาฉันแบบนี้..."

"ใครจะไปกล้าเปิดค้นหา เกิดนายแอบรอยผงยาสลบเอาไว้ ฉันเปิดอ่านแล้วหมดสติขึ้นมาจะทำยังไง ฉันว่านายเก็บคำแก้ตัวพวกนี้ไปใช้ที่โรงพักจะดีกว่านะ อ๊ะ นั่นไง คุณตำรวจมาแล้ว ไวยิ่งกว่าโทรสั่งเดอะพิชซ่า 1112 ซะอีกนะเนี่ย~"

ฉันยิ้มเยาะใส่เขาก่อนจะเดินเซิดหน้าไปหาคุณที่ตำรวจที่กำลังเดินเข้ามาทันที ส่วนหมอนั้นก็เอาแต่พูดแก้ตัวว่าเป็นจดหมายจากฝ่ายปกครอง บ้าบออะไรของเขาก็ไม่รู้

เฮอะ! จดหมายจากฝ่ายปกครองมันควรจะถูกส่งมาทางไปรษณีย์สิยะ ใครจะบ้าฝากใครก็ไม่รู้มาส่งให้แบบนี้ จะแถมทั้งทีก็ให้มันเนียนกว่านี้หน่อยเถอะยะ! >_<

โรงพัก

เพื่อนๆ นักแสดงทั้งสองคนขอตัวกลับก่อนเพราะนัดแฟนเอาไว้ มีแค่ที่ก้านกล้วยเท่านั้นที่ตามมาเป็นพยานให้ฉันที่โรงพัก

"อ้าวไฉน มาทำอะไร" ร้อยเวรเอ๋ยชักหมอนั้นด้วยท่าทางคุ้นเคย เป็นกันเองทันทีที่เห็นหน้าอีกฝ่าย เอ่อ...อย่าบอกนะว่าหมอนี้มีเส้นอยู่ที่โรงพักแห่งนี้ -*-

คนอะไรชื่อไฉ -_-? อ้อ...หรือว่าจะเป็นชื่อย่อ

ไฉไฉ? ไฉตามิ้ลค์? ไฉไฉคิก? อ๊ะ ฉันรู้แล้ว ลามกโรคจิตแบบนี้สงสัยจะชื่อ 'ไฉอะกร้า' สิณะ! -_-

"พอดีมีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อยนะครับพี่หมวด" อีตาไฉอะกร้าตอบพลางปรายหางตามองฉันอย่างเอือมๆ ในขณะที่ฉันจ้องหน้าเขากลับอย่างเอาเรื่อง จริงอยู่ว่าเขาอาจจะมีเส้น แต่ฉันก็เป็นถึงลิลลี่ รินนภาที่เอ่ยชื่อออกไปใครๆ ก็ต้องรู้จัก (มั้ง -*-) ยิ่งงตำรวจก็คงต้องให้ความยุติธรรมกับฉันอย่างแน่นอน

"ฉันขอแจ้งความจับผู้ชายคนนี้ขอหาคุกคามทางเพศและทำให้ได้รับความกระเทบกระเทือนทางอารมณ์และจิตใจค่ะ" ฉันพูดภาษากฎหมาย

ตามที่เลิรชจากกุเกลระหว่างเดินทางมายังโรงพักพร้อมกับชีนีวไปยังอีตา ไวอะกร้าที่ดูจะยังไม่สำนึกผิดกับสิ่งที่ทำลงไปเลยแม้แต่น้อย ในขณะที่เขา จ้องหน้าเสมือนว่าฉันต่างหากที่เป็นคนผิด หมอเน่้นอกจากโรคจิตแล้ว ยังหน้าด้านอีกด้วย!

"นี่เธอ! หยุดกล่าวหากันส่งเดชแล้วเปิดจดหมายนั้นออกอ่านซะที่เถอะ! แล้วถ้าเธอกลัวว่าจะมีผงยาสลบอย่างที่กำลังมโนละก็ ตอนนี้นำตัวจ อยู่กันเต็มโรงพัก ถึงเธอสลบไปก็ไม่มีใครเขากล้าทำอะไรเธอได้หรอก"

"ไวใจเย็นๆ ก่อน...มีอะไรก็ค่อยๆ พูดกัน ทุกทีเอ็งไม่เคยเป็นแบบนี้หว่า"

"เย็นไม่ไหวแล้วครับพี่หมวด! เขากล่าวหาผมมาตลอดทาง อธิบาย ยังไงก็ไม่ฟัง!"

"ฉันขอยืนยันนะคะคุณตำรวจ ผู้ชายคนนี่คือคนร้ายคนเดียวกับที่เมื่อวานฉันกับเจ้าหน้าที่ที่คอนโดฯ เพิ่งมาแจ้งความเอาผิดเขาไว้ และหน้าของเขาก็ตรงกับในรูปสเก็ตช์อย่างกับฝาแฝด!" ฉันขีดหน้าขึ้นด้วยความโมโหไม่แพ้กัน คนในรูปหน้าเหมือนเขาอย่างกับแกะ! ยังจะหน้าด้านมาปฏิเสธอีก

"เอ็งเอากล้องพัสดุนั้นไปฝากไว้ให้น้องผู้หญิงคนนี่จริงหรือเปล่าไว เมื่อวานน้องผู้หญิงเขาเพิ่งมาแจ้งความเอาไว้ว่ามีคนส่งดิลโต้ไปให้เขา แล้วทางนิติฯ ที่คอนโดก็ให้ข้อมูลรูปสเก็ตช์ออกมาเป็นเอ็ง ที่แรกพี่ยังคิดว่าเป็นคนหน้าเหมือนเอ็งเฉยๆ ไม่คิดว่าจะกลายเป็นเอ็งไปซะได้"

น้องผู้หญิง? คุณพี่ตำรวจยังคงเรียกฉันว่าน้องผู้หญิงงง??? ○_○ บ้าจริงง! ตำรวจ สน. นี่ไม่เคยดูซีรีส์อะดรีนาลินหรือยังง (ว่าจะโวยวายตั้งแต่เมื่อวานละ) ทำไมไม่มีใครแสดงท่าทางตื่นตื่นหรือรู้จักฉันเลยสักคน แต่กลับรู้จักอีตาไวอะกร้า -*- เพราะแบบนี้ดิเนเขาถึงได้ไม่มีที่ท่าจะสำนึกเลยสักนิด เขาอาจจะมีเส้นอยู่ที่โรงพักนี่จริงๆ แล้วคราวนี้ฉันจะทำยังไงดีละเนี่ย ฮือๆๆๆ

"ใช่ครับพี่หมวด ผมเป็นคนเอาพัสดุนั้นไปฝากไว้ที่คอนโดฯ จริงๆ แต่..."

ปุยฝ้าย

"นั่นไงคะคุณตำรวจ! เขาสารภาพออกมาแล้ว จับเขาเข้าคุกเลยล่ะ!"

"ฟังให้จบก่อนได้มั๊ย!"

"ไม่!!! ฉันไม่ฟังอะไรทั้งนั้น!!! ใต้! ไรค! จิต!"

"นี่!!!!" คราวนี้หมอนี่ของชั้นถึงชั้นจะตรงเข้ามากระซอกคอเสื้อฉัน แต่ถูกคุณพี่ตำรวจห้ามเอาไว้ซะก่อน ฉันเลยรีบทำที่เป็นแสดงท่าทางตกอกตกใจจนเกินกว่าเหตุเพื่อให้เขาดูเลวและดูโง่จนถึงขั้นไปอีก โหะๆ

"ตายแล้ว อยู่ๆ ก็มาทำร้ายกันแบบนี้ ดูสิคุณตำรวจ เห็นได้ชัดเลยนะคะว่าเขาเป็นพวกที่ควบคุมอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ไม่ได้ ขนาดต่อหน้าคุณตำรวจเขายังหยาบคายกับฉันได้ถึงขนาดนี้ ฮือๆๆ"

"นี่เธอ! อย่าเอาความเป็นดาราของเธอมาใช้ในทางที่ผิดๆ จะได้มั๊ย นี่มันไม่ใช่อารมณ์ดี แต่คืออารมณ์โกรธ หยุดกล่าวหาคนอื่นเขาส่งเดชได้แล้ว!!!"

"O_O"

เฮ้อ!

บ้าจริง! นี่ตกลงใครเป็นคนทำผิดกันแน่เนี่ย แล้วทำไมฉันถึงต้องกลัวเขาด้วย ในเมื่อตอนนี้ฉันเป็นเจ้าของทุกสิ่ง ส่วนเขาเป็นจำเลยที่ขอลอดเข้าไปในตารางแล้วข้างหนึ่ง

"โว! ใจเย็น!!! วันนี้เป็นอะไรเนี่ย ทำไม่ถึงหงุดหงิดงายขนาดนี้เอาล่ะ ไหนบอกมาซิว่าเรื่องพัสดุนั้นมันยังงัยกันแน่"

"พัสดุนั้นมีคนฝากผมมาอีกทีครับ"

"ไม่จริง! นายโกหก! หยุดแถมแล้วยอมรับสารภาพมาซะดีๆ"

"เธอ!!!"

"เอาล่ะๆ น้องผู้หญิงก็ช่วยใจเย็นๆ แล้วนั่งลงก่อน เอ้าโว เอ็งพูดต่อเลย"

24

"คือจ๊ะครับพี่หมวด เมื่อวานผมแค่จะเอาจดหมายไปฝากให้เขาที่คอนโดฯ แต่ตอนที่ผมกำลังจะเข้าไปข้างในนั้น อยู่ๆ ก็มีเมสเซนเจอร์ขี่มอเตอร์ไซด์มาจอดด้านหน้าแล้ววานผมเอาพัสดุนั้นไปฝากให้ลิบล้ออีกที ผมเห็นว่าท่าทางเขาก็ดูปกติเลยไม่ได้คิดอะไรแล้วรับมา"

"นายพอจะจำหน้าเมสเซนเจอร์คนนั้นได้มั้ย"

"เขาใส่หมวกกันน็อคครับ แต่ถ้ารูปพรรณสัณฐานอย่างอื่นผมพอจะจำได้อยู่"

"แหม เรื่องแบบนี้มันก็แล้วแต่นายจะเล่า อย่างน้อยๆ นายก็น่าจะมีพยานมายืนยันว่าเมสเซนเจอร์คนนั้นมีอยู่จริง"

"นั่นสิคะ ตั้งแต่เกิดมาก็่านกกล้วยก็ยังไม่เคยเห็นคนร้ายที่เหมายอมรับสารภาพเลยนะคะว่าตัวเองทำผิด คุณตำรวจต้องให้ความยุติธรรมกับน้องลิลลี่ของเรา นะคะ" พี่ก้านกล้วยรีบสนับสนุนความคิดของฉันทันทีก็เลยถูกหมอนี้หันมาเหล่ใส่ เซอะ! คนทำผิดแต่ไม่สำนึกผิด ต่อให้หลอแค่ไหนก็ทำใจลากเข้าพวงหญ้าไม่ลงจริงๆ

"ถ้าฉันทำจริง ฉันคงไม่กล้าโผล่มาที่งานอีเวนต์ของเธอวันนี้หรอก เมื่อวานฉันฝากจดหมายให้เธอไป แต่ก็ยังไม่ได้รับการติดต่อจากเธอ ก็เลยเอาจดหมายมาฝากให้ซ้ออีกรอบ แล้วข้างในนั้นก็เป้นจดหมายจากทางฝ่ายปกครองของโรงเรียนจริงๆ ไม่ใช่รูปแอบถ่ายอย่างที่เธอโมโห เรื่องมันก็มีอยู่แค่นี้"

"ฉันทัน..."

"เฮ้อละๆ ในเมื่อห้องผู้หญิงยืนยันว่าจดหมายที่เวยเขาเอามาให้เป็นจดหมายลามก ถ้าอย่างนั้นก็เปิดซองจดหมายดูพร้อมกันตรงนี้ไปเลย จะได้ไม่ต้องมาขึ้นเตียงกันไปเตียงกันมาแบบนี้"

"เชิญเลยคะคุณตำรวจ" ฉันทันของจดหมายให้คุณพี่ตำรวจด้วยความมั่นใจว่าข้างในนั้นจะต้องเป็นรูปอนาจารแน่ๆ

คุณพี่ตำรวจแกะซองจดหมายออกและพบว่าข้างในเป้น...เอกสารหนาปึก แถมด้วยจดหมายหนึ่งฉบับแปะไว้ที่หน้าแรกพร้อมตราประทับของโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์ ทำเอาฉันทันรู้สึกหน้าแตกเล็กน้อย แต่ก็จำต้องรักษาฟอร์มเอาไว้ก่อนเพื่อให้ตัวเองไม่ต้องอับอายขายหน้าไปมากกว่านี้

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

